

NEJBLIŽŠÍ

Klára „Kája“ Janíková. Původně jsem zvažovala ji otitulkovat jako Márovo „jistítko“, ale pak mi došlo, že by to vůbec nevystihlo to, co mi na Kláře přijde tak podstatné. A co vidím jako zásadní schopnost, nutnou pro status horolezcovy ženy. Vlastně bych to tím i popřela. A totiž, že je to žena nejen autenticky pevná, krásná a vtipná, nesentimentální a nedramatická, ale především velmi autonomní, s vlastním životem, pohledem na věci, názorem. Spíš než jako něčí „jistítko“ působí jako bytost nenápadně si jistá sebou a svým světem.

Rozhovor s ní v útulném přízemním bytě plném úžasných artefaktů, suvenýrů a dekorací z celého světa byl zábavný i přesto, že se nevyhýbala otazníkům a místům postrádajícím růžové odstíny...

Už se nepamatuju, kdy jsem Máru prvně viděla. Oba jsme lezli, lezecká komunita tehdy nebyla tak velká, takže jsme na sebe občas narazili ve skalách, v lezeckých hospodách, pak na lezecké stěně v Boulder Baru V Jámě... Když jsem chodila na vejšku (studovala jsem hnojárnu, kvalitu a zdravotní nezávadnost potravin), tak už jsem ho zkrátka znala.

K lezení jsem přišla následovně. Někdy kolem patnácti, ještě za totality, jsem začala jezdit na Janovu horu v Krkonoších, pracovat jako dobrovolník na farmu huculského koně. Tam jsem se mimo jiné seznámila i s lidmi, kteří lezli, a začala po skalách lézt s nimi. Po revoluci přišlo ježdění do Alp na zimní výstupy. Bavilo mě to, ale vždycky jsem omrzla... Zjistila jsem, že prostě nejsem na zimní lezení. Tenkrát nebyla ani taková předpověď počasí jako dnes. Koukli jsme na oblohu, řekli si *ted' by to mohlo klapnout* a šli jsme. No a já měla tu smůlu, že

vždycky když jsme vyrazili do kopce, tak přišlo několikadenní sněžení. Spali jsme v záhrabech, bylo to příšerný. Omrzla jsem několikrát, hlavně prsty u rukou. Doteď s nimi mám trable. Skoro vždycky po výstupu jsem si postupně sundávala z prstů kůži a černý nehty. Moje maminka, když mě viděla, tak plakala... Každopádně se mi něco v prstech narušilo a dnes stačí, když je kolem nuly, a zbělají a nedokrvují se. Prostě jak jednou člověk omrzne, tak do budoucna bude omrzat o to snáz. A to se mi stalo ještě ve věku kolem devatenácti, dvaceti, kdy tělo regenerovalo dobře. Skoro v padesáti to je horší. Což je vidět i na Márovi, když se vrátí, dává se do kupy čím dál tím déle. Takže jsem vyhodnotila, že lezení v zimě není pro mě. Nebo ano, lézt na ledy, ale jen na den, ne někde přespávat ve stanu na sněhu. Nechci si už zbytečně ubližovat.

S mojí Kájou uprostřed jizerských luk :)

Tenerife. Čas na sváču. Co budeme dělat dál, když nic nemusíme a nic nás netlačí?

S Márou jsme se prostě potkávali. Ale nijak o sobě neuvažovali, oba jsme měli jiné partnery. Pak nastala doba, kdy ani jeden z nás nikoho neměl. Mě to tedy ani nadále nenapadlo. Marous ale v jednu chvíli řekl – „Kájo, já už tě asi dva měsíce balím a ty sis toho vůbec nevšimla!“ No fakt jsem si nevšimla. Byl to kamarád, fyzicky se mi ani nelíbil. Navíc je ukecanej, flirtuje v podstatě s každou. (A pozná, čeho si já ani nevšimnu, že má třeba nějaká žena nový účes. A nezapomene jí to pochválit...) Já byla úspěšně rozešlá, bylo mi dobře, do vztahu se mi nechtělo. Nedej bože, aby se mnou někdo bydlel! Užívala jsem si toho, že se rozhoduju sama a nemusím dělat kompromisy. Nicméně jednou po nějaký horolezecký pařbě, byla to tuším oslava narozenin společného kamaráda, mě k ránu doprovodil domů... Myslela jsem si, že tím to skončí. Jenže Maroušek jak je úpornej, tak je úpornej ve všem. Takže byl u dveří i další den, a další den zase. Asi po třech dnech jsem zjistila, že je na schránce pod mým jménem nalepená cedulka Marek Holeček. Pochopila jsem, že se ke mně asi stěhuje. Ta jmenovka je tam doted', víc než 20 let, akorát už přestává být čitelná.

Nebyla to láska na první pohled. Já si prostě musím na lidi déle zvykat. Mně se nestalo, že bych s někým začala chodit a byla zamilovaná až po uši. Já si vztah k druhému člověku budu pomalu. Další věc je, že jsem nezávisle na něm znala jeho dvě předešlé přítelkyně. Byly taky z lezeckého prostředí a obě na Marouse v jeho nepřítomnosti hojně nadávaly... Mára vidí věci růžově, podává to tak, že se rozešli hezky. Nezdá se mi, že by jakýkoli rozchod mohl být hezký, ale Mára to tak prostě, možná s odstupem času, vidí. Mně osobně přišlo, že když se jejich vztah chýlil ke konci, byly holky na Máru příšerně nasraný. A já se jim nedivím. Mára je neuchopitelný zvířátko a sobec. Jede si to svý, dost často bez ohledu na ostatní. Poslední dobou v rozhovorech říká: „Lepší je spokojenej sobec než nasranej.“ Já si tedy myslím, že je úplně jedno, jestli je sobec nasranej, nebo spokojenej. Spíš mě zajímá, jestli sobec je, nebo ne. A jestli včas pozná, že kvůli svému sobectví začne ztrácet lidi, které k životu tak potřebuje.

Co se rodiny týče, tak jsem hodně dlouho brzdila. Tušila jsem, že to žena odnese víc. Když se mi ale blížila čtyřicítka, dohodli jsme se. Mára bral vážně, kolik mi je, a děti chtěl, chtěl holčičku. A má ji. Jednou, asi dva měsíce po narození Viktorky, to na mě nějak padlo. Že jsem pořád doma, pořád ze mě teče mlíko, pořád uklízím hovínka, je to všechno na mně. Mára přišel ze stěny, koukal na mě, já seděla v uzlíčku, tekly mi slzy a povídám mu: „Máro, my jsme se unáhlili!“ A on se na mě tak podíval a řekl: „A kdys jako to dítě chtěla mít?“ Prostě on s tím byl smířený dřív než já. Ale on nepřišel o tu svobodu tolik co já. I když nemůžu říct, že by o Vikunu nepečoval. Pečoval, na hodiny s ní mizel a byl šťastný.

Márovy plusy? Jsou, ale čím déle s ním jsem, tím hůř se hledají. Tak třeba jsem chtěla hodně cestovat, v tom jsme měli stejný zájem. On odjel na výpravu a po ní já podle destinace buď doletěla za ním, nebo on někam přeletěl a tam jsme se sešli a pocestovali spolu. To bylo samozřejmě před dítětem. S dítětem to děláme taky, ale omezeně. Stejný zájmy máme i v tom, že mám ráda lezení venku, spojený s přírodou, se zážitkem, nejsem typ, co pořád chodí na překlíčku